

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRP/396/2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

343/2012. (X. 17.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2012. május 28-án előterjesztett **panaszát** a 2012. október 17-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Budapesti Rendőr-főkapitányság (továbbiakban: BRFK) X. Kerületi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2012. május 28-án elektronikus úton terjesztette elő a panaszbeadványát, amelyet 2012. június 4-én előterjesztett beadványában aláírásával megerősített.

I.

1) A panaszos panaszbeadványában előadta, hogy 2012. május 27-én ismételt elszenvedője volt a kőbányai rendőrhatalóság minősíthetetlen rendőri intézkedésének, amelynek következtében vele szemben „kényszerintézkedést” hajtottak végre, megfenyegették, hogy ha ellenszegül, fizikai erőszakot fognak vele szemben alkalmazni, előállították a rendőrkapitányságra, személyi szabadságában durván korlátozták és 4 órán keresztül fogva tartották a BRFK X. Kerületi Rendőrkapitányságon.

Az ügy előzménye az volt, hogy 2012. május 27-én kb. 10 óra körüli időben a Budapest X. kerület, T. u. 13. szám alatt rendőri intézkedésre került sor, mivel a S. telepen élő család

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

egyik kiskorú gyermekét egy idős, 72 éves férfi pofon vágta a 6 éve tartó sérelmei miatt. Mindkét fél rendőrt hívott. A kiérkező rendőrök nem tudták a helyzetet kezelni, mivel „csak egyoldalúan hallgatták meg a történeteket”, de nem voltak hajlandóak meghallgatni a szomszédokat, akik tanúsítani szerették volna, hogy mit kellett elviselnie évek óta ennek az idős férfinak az őt zaklató csoporttól, akik zaklatták, lakhatását teljesen ellehetetlenítették és segítséget nem kapott.

Az esetnek tanúja volt R. A. is, mint a férfi közvetlen szomszédja, ő is hiába kérte a rendőröket, hogy tanúként hallgassák meg. A rendőrök kijelentették, hogy az előzmények nem tartoznak rájuk, őket nem érdekli, nem tartozik a „tárgyhoz”, hogy az idős embert milyen atrocitások érték a múltban, és mi készítette arra, hogy így vegyen elégtételt.

A rendőrök rendre is utasították a panaszost és társait, hogy ne merészeljék kritizálni az intézkedésüket. Miközben ez a vita zajlott, a pofon vágott fiú „nagy családjá” és baráti köre odagyűlt, és elkezdtek „szemtelenkedni, beszólogatni” a megfélemlített idős férfinak. A panaszos ekkor rendre utasította a tiszteletlenül viselkedő gyerekeket, és arra kérte a rendőröket, hogy legalább a rendőri intézkedés alatt védjék meg az idős urat, ne engedjék, hogy ilyen stílusban beszéljenek vele.

A rendőrök ahelyett, hogy megfegyelmezték volna a hóbörgő csapatot, a panaszost utasították rendre, mérhetetlenül arrogáns stílusban közölték, hogy azonnal hallgasson el. R. A. és a panaszos is felháborodtak a rendőrök viselkedésén, de továbbra is higgadtan kérték tőlük, hogy hallgassák meg őket, mivel az adatgyűjtés és a tanúfelkutatás során mindenkit meg kell hallgatni, aki az ügyben érintett, és információval rendelkezik. Ezzel a kijelentésével teljesen felbőszítette a panaszos az egyik intézkedő rendőrt, aki felszólította, hogy azonnal igazolja magát. A panaszos közölte, hogy nincs nála az igazolványa, mivel csak a közértbe indult, de ha hazakísérik, mivel kb. 50 méterre lakik a helyszíntől, akkor a lakásban igazolni tudja magát. Ezt a kérését a mérhetetlenül udvariatlanul viselkedő, fiatal rendőr megtagadta, és azt állította, hogy a panaszost már csak azért elő lehetne állítani, mert a közeli közértbe indulva, 2 kifli megvásárlásához nem vitte magával valamennyi iratát. Közölte továbbá a rendőr, hogy azonnali hatállyal „kényszer intézkedés” alá vonja a panaszost, amennyiben pedig nem hallandó engedelmessé válik és ellenszegül, erőszakot fog rajta alkalmazni. A panaszos sérelmezte, hogy a rendőr azt sem engedte meg neki, hogy hazamenjen a lakását bezárni, ami így az előállítás ideje alatt, több mint 4 órán keresztül nyitva maradt minden felügyelet nélkül. Ez idő alatt bárki bemehetett, és bármit eltulajdoníthatott volna a panaszos lakásából.

A panaszos hiába tiltakozott a személyét durván megalázó rendőri intézkedés ellen, a rendőr végig megengedetlenül udvariatlan, bántó stílusban kommunikált a panaszossal, nem volt hajlandó a nevét megmondani, rendőrségi kitűzője sem volt, és nem viselte a rendőrségi fényvisszaverő mellényt sem, ellentétben a kollegájával, aki mindezekkel rendelkezett.

Ez a rendőrhöz teljesen méltatlan magatartás az addigra összeverődött „ismert bűnözői csoportban” nagy tetszést aratott, miközben az idős, kiszogáltatott lakókban őszinte megbotránkozást váltott ki, hogy ahelyett, hogy megfélemlítették volna a rendőrök a csoportot, a panaszost vontak felelősségre, amiért kritikával merte illetni a két rendőr minősíthetetlen eljárását.

Ezt követően előállították a panaszost a kerületi kapitányságra. Ott úgy viselkedtek vele, mint egy köztörvényes bűnözővel: megmotozták, durva stílusban arra kényszerítették, hogy a nála lévő táskát tartalmát ürítse ki, az intim személyes holmijaiban turkáltak. Mindez a

panaszosban mélységes felháborodást keltett, és ezt az eljárást mérhetetlenül bántónak és megalázónak tartja.

A kapitányságon tartózkodott K. J., a kőbányai közrendvédelmi osztályvezető is, akit a panaszos megszólított a segítségét remélve, elmondta, hogy a panaszt erőszakkal kényszerintézkedés alá vont rendőr nem volt hajlandó igazolni magát, valamint rendőrségi névkitűzővel sem rendelkezett. K. J. közölte, hogy a panaszos előállítása teljesen helyénvaló és jogszerű volt, és abban sem lát kivetni valót, hogy a tiszteletlenül, rendőrhöz méltatlanul viselkedő rendőr nem viselt névtáblát, mivel K. J. állítása szerint az éppen eltörött, és még nem tudták pótolni.

A panaszos előadta még, hogy amikor a rendőri intézkedés ellen panaszt tett, a rendőrök mindvégig a kihallgató helység ablaka alatt hangoskodtak, gúnyolódtak a panaszos kárára. Amikor ezt szóvá tette, csak annyi volt a jegyzőkönyvet rögzítő rendőrtiszt válasza, hogy ő nem akadályozhatja meg, hogy a kollegáinak jó kedve legyen.

A panaszos a korábbi évek tapasztalatai miatt mélységesen csalódott az igazságszolgáltatásban, mivel azt tapasztalta, hogy a rendőröknek sokkal fontosabb a mundér becsületének a védelme, és mindent eszközt bevetnek annak érdekében, hogy a munkájukat jogosan bíráló személyeknek végképp elvegyék a kedvét és a bátorságát, hogy rendőri segítséget kérjenek.

Mindezek alapján kérte a Testület vizsgálatát.

2) A panaszos 2012. június 4-én előterjesztett beadványában megismételte a korábbi beadványban foglaltakat.

3) A panaszos 2012. június 12-én kelt beadványában megküldte az ügye kapcsán a helyi médiában megjelent sajtóhírt, aminek ismertetésétől a Testület eltekint, lévén, hogy az a panaszbeadványban foglaltakat ismétli meg.

4) A panaszos 2012. június 19-én kelt beadványában előadta, hogy időközben kézhez vette az esettel kapcsolatban született szabálysértési határozatot. Álláspontja szerint semmiféle vizsgálat nem történt az ügyben a rendőrségen, és nem érti, hogy milyen alapon állapították meg a vétkességét és ítélték 50.000 Ft pénzbírságra vagy 60 napos elzárásra.

Az indoklásban az szerepel, hogy a panaszos akadályozta a rendőri intézkedést. Ez – álláspontja szerint – teljesen abszurd, mivel egyáltalán nem tapasztaltak semmiféle rendőri intézkedést, a két rendőr nem tudta és nem is akarta megvédeni az idős férfit, akit a rendőri jelenlét alatt is inzultált a személyét támadó, fékezhetetlen banda. Épphogy a rendőri intézkedés hiányát kifogásolták a helyszínen lévők, köztük a panaszos. A rendőrök abszolút nem voltak urai a helyzetnek és rendőrhöz méltatlanul viselkedtek, nem a „kisebbségi” csapat által megtámadott idős férfit védték, hanem primitív módon provokáltak megrémült idős férfit védelmező szomszédokat és a szemtelenül viselkedtek velük.

Véleménye szerint olyannyira nem voltak urai a helyzetnek, hogy amikor elhatározták a panaszos előállítását, akkor egyszerűen befejezetlenül hagyták azt az ügyet, amiért kihívták őket, nemes egyszerűséggel a sorsára hagyták az idős férfit az őt fenyegető feldühödött bandával.

A határozat szerint a panaszos nem volt hajlandó bediktálni az adatait. A panaszos szerint az a

rendőri eljárás, hogy a személyi adatait nagy nyilvánosság előtt be akarták diktáltatni vele, sérti a személyiségi jogait. Álláspontja szerint a rendőrnek az lett volna a kötelessége, hogy elkísérje a panaszost a 2 percre lévő lakásáig, ahol hitelesen igazolni tudta volna magát.

5) A panaszossal szembeni, 2012. június 13-án kelt szabálysértési határozat rögzíti, hogy a panaszost a hatóság személyazonosság igazolásával kapcsolatos kötelezettségek megszegése és jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés elkövetése miatt pénzbírsággal sújtotta.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) Dr. Gy. T. r. alezredes 2012. július 10-én kelt levelében előadta, hogy 2012. május 27-én a panaszost a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 33. § (2) bekezdésének a) pontja alapján az intézkedő járőrök előállították. A panaszos előállítását az indokolta, hogy a rendőri intézkedés során önmagát hitelt érdemlően nem tudta igazolni és mikor az intézkedő rendőr adatainak bediktálására szólította fel, annak nem tett eleget, azt az intézkedés helyszínén megtagadta. A panaszos előállítása 2012. május 27-én 10 óra 50 perctől 11 óra 40 percig tartott, a panaszost az előállítás ideje alatt a BRFK X. ker. Rendőrkapitányság aulájában helyezték el.

A rendőri intézkedés megkezdésének időpontja 10 óra 50 perc, a KEKKH nyilvántartásból 11 óra 8 perckor történt az adatok lekérdezés, e illetve az adatlap kinyomtatása. Ezt követően 11 óra 40 perckor a panaszost elbocsátották. 12 óra 1 perctől a panaszfelvevő megkezdte a panaszos bejelentésének felvételét jegyzőkönyvben, melyet 12 óra 34 perckor zár le.

A rendőri intézkedés pontos körülményeit, a panaszos cselekményeit, viselkedését, amellyel a jogszerű rendőri intézkedést akadályozta, a 2012. május 27-én – az intézkedést követően – készült rendőri jelentések írják le.

A panaszos a rendőri intézkedés során, az előállítást megelőzően nem jelezte az intézkedő rendőröknek, hogy ingatlana nincs kulcsra zárva. Ennek tényét először az intézkedést követően tett bejelentéséről készült jegyzőkönyvben említi.

A jogorvoslati lehetőségeket a részére átadott igazolás nyomtatványa tartalmazza, melynek átvételét aláírásával igazolta.

A panaszos ruházatát nem, hanem csomagját vizsgálták át a rendőrök az Rtv. 31 § (1) bekezdése alapján. A panaszossal szemben kényszerítő eszközt nem alkalmaztak.

A panaszos az intézkedés során tanúsított viselkedésével megvalósította a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs.tv.) 207. § (1) bekezdésében, valamint a 216. § (1) bekezdésében foglaltakat, ezért ellene az intézkedő rendőrök szabálysértési feljelentést tettek, melyet követően a BRFK X. Kerületi Rendőrkapitányságon szabálysértési eljárás indult.

Az ügyben hozott érdemi határozat kézhezvételét követően a panaszos kizárási kérelmet nyújtott be a BRFK X. Kerületi Rendőrkapitányságra vonatkozóan, ezért az ügyben keletkezett iratokat a kizárási kérelem elbírálása céljából felterjesztették a BRFK Rendészeti Szervek Igazgatásrendészeti Főosztály Szabálysértési és Koordinációs Osztályára.

2) Az előállítás végrehajtásáról szóló, 2012. május 27-én kelt jelentés rögzíti, hogy a panaszost az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján igazoltatták, az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján átvizsgálták, majd az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontja alapján előállították. Az intézkedés során kényszerítő eszközt a rendőrök nem alkalmaztak.

Az események rövid leírásánál Sz. B. r. főrm. előadta, hogy térfigyelő járőrszolgálatot látott el aznap O. M. r. főrm.-rel. 10 óra 30 perckor az ügyeletvezető utasítására a Budapest X. ker., T. utca – Szegély utca kereszteződéséhez mentek, mert onnan állampolgári bejelentés érkezett. A fenti címen a bejelentő, A. Cs. fogadta a rendőröket, aki elmondta, hogy 10 óra 15 perc körüli időben őt a T. u 18/223 sz. előtt, miközben egy barátjával szeretett volna beszélni, nyitott tenyerével, egy alkalommal arcul ütötte egy idős férfi. Hámsérülése keletkezett az arca jobb felén. Az események kiváltó oka az idős férfi állítása szerint az volt, hogy A. Cs. előző nap a délutáni órákban egy kisméretű követ dobott be a férfi udvarára. A bejelentő elmondta, hogy tudja a pofont adó férfi keresztnévét, illetve megmutatja, hogy hol lakik. A fiatalkorú sértett meghallgatásnál a helyszínen volt édesanyja, G. Zs. is.

A sértett által mutatott helyszínen igazoltatás alá vonták R. J.-t, aki kérdésre elmondta, hogy a fenti napon és időpontban, a fenti helyszínen nyitott tenyerével 1 alkalommal valóban arcul ütötte A. Cs.-t, mert 2012. május 26-án a délutáni órákban egy kisméretű követ dobott be az udvarára, ami majdnem a lakása ablakát találta el. Ezt a ténytet azonban a fenti időpontban nem jelentette be a rendőrségen, rongálási kára nem keletkezett.

Az intézkedés során a fenti helyszínen tartózkodott járókelőként a panaszos, aki az intézkedés szakszerűségét többször kétségbe vonta, valamint utasításként közölte, hogy a rendőr végezzenek adatgyűjtést, hallgassák meg a S. telepen lakó embereket. A rendőrök azon kérdésére, hogy a fenti ügyben rendelkezik-e releváns információval, határozott nemmel felelt.

A panaszost r. főrm. többször felszólította, hogy ne zavarja az intézkedést, azonban ő ezt figyelmen kívül hagyta, és hangosan kiabálta, hogy mit képzelnek a rendőrök magukról, az egész BRFK X. Kerületi Rendőrkapitányság állománya őt üldözi parancsnoki utasításra, és nem foglalkoznak a több éve folyamatosan érkező lakossági panaszokkal. A panaszos ezt követően O. M. r. főrm. azonosítóját, nevét, beosztási helyét, rendfokozatát kérte, mert panasszal akart élni szakszerűtlen intézkedés miatt, ennek a kérésnek O. r. főrm. eleget tett, jól hallhatóan közölte a kért információkat.

A panaszos ezután számon kérte O. M. r. főrm.-t, hogy miért nincs kirakva a névkitűzője, aki közölte vele, hogy a kitűzőjének az ügye az állomány illetékes parancsnokára tartozik.

A r. főrm. ekkor igazolásra szólította fel a panaszost, aki ennek nem tudott hitelt érdemlő módon eleget tenni, és nem is akart, mivel az alábbi szavakkal reagált a felszólításra: „nem vagyok köteles magammal vinni a közértbe, különben sem igazoltathat engem, a bűnözőket igazoltassa”. Ezt követően adatai bediktálására szólította fel a r. főrm., aminek szintén nem

tett eleget, azt megtagadta. Végül közölte vele a r. főrm, hogy személyazonosságának hitelt érdemlő módon történő megállapítása végett és mert viselkedésével gátolta az intézkedés eredményes lefolytatását, az igazolást megtagadta, előállítja BRFK X. Kerületi Rendőrkapitányság épületébe.

A panaszos ekkor közölte, hogy „azt megnézem kit állít maga elő, azonnal panaszt teszek, találkozunk a katonai ügyészségen, nem fognak bevinni sehová, gratulálok ismét a X. kerületi rendőrkapitányság állományának, Sikur r. főrm. büszke lenne magukra”.

Ekkor a „törvény nevében” szavak előre bocsátásával ismételten felszólította a r. főrm. adatai közlésére, illetve, hogy fáradjon a szolgálati gépkocsihoz. A panaszos ennek nem tett eleget. és közölte, hogy semmi módon nem fog együttműködni. Ezt követően a törvény nevében szavak előre bocsátásával testi kényszer alkalmazását helyezte a r. főrm. kilátásba, amennyiben az intézkedés alól továbbra is megpróbálja kivonni magát, ennek hatására a panaszos a gépkocsihoz ment.

A rendőrkapitányságon a r. főrm. a panaszos adatait a nyilvántartás személyi igazolvány törzslapja alapján megállapította, majd közölte vele, hogy az általa elkövetett szabálysértések miatt szabálysértési feljelentést tesznek ellene, majd 11 óra 40 perckor szabadon bocsátották.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdés szerinti tájékoztatót az előállítás okáról, és az igazolást az előállítás időtartamáról kiadták a panaszosnak.

Az előállítás végrehajtásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint az intézkedés jogszerű, szakszerű és arányos volt.

3) Az előállítás időtartamáról 2012. május 27-én kiállított – a panaszos által aláírt – igazolás szerint a panaszos előállítása aznap 10 óra 50 perctől 11 óra 40 percig tartott. Az intézkedés alatt sérülése nem keletkezett, viszont az intézkedés ellen panasszal élt, mert a rendőr nem igazolta megfelelően magát, illetve udvariatlan, sértő, modortalan stílusban beszélt a panaszossal.

4) A panaszossal szembeni, 2012. május 27-én kelt feljelentés szerint a panaszos megsértette a Szabs. tv. 207. § (1) bekezdésének, illetve a 216. § (1) bekezdésének a rendelkezéseit. Egyebekben az irat a panaszos előállításáról szóló jelentésben foglaltakkal azonos módon ismerteti a történéseket.

5) Sz. B. r. főrm. 2012. május 27-én kelt jelentésében megismételte az előállítás végrehajtásáról szóló jelentésben foglaltakat, azzal kiegészítve, hogy a helyszínen tájékoztatta a bejelentőt és az édesanyját, hogy magánindítvánnyal élhetnek. Az érintettek a tájékoztatást tudomásul vették, és a bejelentő édesanyja úgy nyilatkozott, hogy magánindítvánnyal fognak élni.

6) O. M. r. főrm. 2012. május 27-én kelt jelentésében Sz. B. r. főrm. 5) pont alatt ismertetett jelentésével egybecsengően adta elő az eseményeket a panaszos vonatkozásában, annyival kiegészítve, hogy a panaszos több alkalommal „bunkó 8 osztályos, 20 éves, neve sincs rendőrként” szólította, valamint több, a kapitányság állományába tartozó személyre sértő

megjegyzéseket tett. A panaszos ezeket a kijelentéseket a kapitányságon is megismételte, aminek több rendőr és a fegyveres biztonsági őr is fültanúja volt.

7) A panaszos 2012. május 27-i bejelentéséről készült jegyzőkönyv rögzíti, hogy a meghallgatása 12 óra 1 perctől 12 óra 34 percig tartott. A panaszos előadta, hogy az aznap 10 órakor foganatosított rendőri intézkedés ellen kíván panaszt tenni. Annak előzménye az volt, hogy a S. telepen egy család 15 éves gyermekét egy ott lakó 72 éves férfi megpofozott az elmúlt 6 évben elszenvedett sérelmei miatt. Mindkét fél rendőrt hívott. Az intézkedő rendőrök meghallgatták az érintetteket, ekkor a panaszos feljánlotta, hogy elmondja, miért történt a dolog. A szomszédjával, R. A-val állt a két egyenruhás rendőr mellett. Az egyik rendőr alacsony volt, kb. 20 év körüli, rendőrségi, un. fényvisszaverő mellény nem volt rajta, sem rendőrségi jelvény/kitűző a ruházatán elhelyezve, sem névkitűző. Mindvégig udvariatlanul, sértős stílusban kommunikált. Társa ruházata rendben volt és kulturáltan viselkedett a panaszossal. A név nélküli rendőr társánál alacsonyabb volt, fehér inget viselt. A panaszos bármikor felismerné. A név nélküli rendőrt kérte a panaszos, hogy hallgassa meg, aki közölte, hogy a panaszos által elmondottak nem tartoznak a tárgyhoz. A fiú családja gyülekezett, és a gyermekek szentelenkedni kezdtek az idős férfival. A panaszos rászólt a gyermekekre, ám a név nélküli rendőr nem a gyereket utasította rendre, hanem a panaszost. A panaszos és R. A. is felháborodtak a dolgon, de a panaszos higgadtan kérte a rendőrt, hallgassa meg, mert az adatgyűjtés során mindenkit meg kell hallgatni, aki az ügyben érdekelt vagy információval rendelkezik.

A neve nincs rendőr kérte, hogy a panaszos igazolja magát, amire a panaszos közölte, hogy nincsenek nála az iratai, mert csak leszaladt a közértbe, de ha haza kísérik az 50 méterre lévő lakásához, igazolni fogja magát. A panaszos kérte, hogy a rendőr igazolja magát, mert nem látja az azonosítóját, sem a nevét kitűzve. A rendőr erre közölte, hogy a panaszosnak semmi köze ahhoz, a kitűzőjéről csak a parancsnokának hajlandó nyilatkozni. A név nélküli rendőr ezután azt mondta a panaszosnak, hogy előállítja, és amennyiben ellenszegül erőszakot fog alkalmazni. A panaszos eleget tett a kérésnek, beült a rendőrségi járműbe. A kapitányság épületben kb. 3 órát töltött el a panaszos, miközben a lakása nyitva volt, pedig jelezte a rendőröknek, hogy szeretné a lakását bezárni.

Az előállítás után a panaszos közölte, hogy panasszal él a rendőri intézkedéssel szemben. Az épületben felismerte a Közrendvédelmi Osztály vezetőjét, aki – miután a panaszos megszólította – meghallgatta a panaszost. Beszélgetésük során vita alakult ki köztük, arról is, hogy 2012. április 26-án történt rendőri intézkedés miatt panasz áttételét a Testülethez ki kezdeményezte. Ezután az osztályvezető sértődötten távozott.

A panaszos sérelmezi a rendőrök sértő, illetlen, flegma hozzáállását, és azt, hogy nevét, rendfokozatát, azonosítóját az intézkedő rendőr nem árulta el. Az előállítást túlzónak tartja a panaszos, mivel 50 méterre lakik, és a panaszos sérelmezi azt is, hogy az intézkedés miatt a lakása nyitott állapotban maradt.

8) A panaszos 2012. május 29-én az ORFK Ellenőrzési Szolgálatánál is beadványt terjesztett elő elektronikusan. Abban előadta, hogy a BRFK X. Kerületi Rendőrkapitányság vezetője nem foglalkozik érdemben a panaszokkal, valamennyi korábbi ügyében semmitmondó válaszokat kapott. Egyebekben megismétli a többi panaszbeadványában foglaltakat, azzal, hogy itt az előállítás időtartamát négy órában jelöli meg.

9) A BRFK X. Kerületi Rendőrkapitányság 2012. július 9-én kelt határozatával a rendőrségen indult panaszeljárást a Testület állásfoglalásának meghozataláig felfüggesztette.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításokra jutott.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz, a IV. cikkben rögzített személyi szabadsághoz való alapvető jogát, a VI. cikkben foglalt személyes adatok védelméhez való jogát, és a II. cikkben rögzített emberi méltósághoz való jogát, valamint V. cikkben rögzített tulajdonhoz való jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület a panaszos igazoltatásának jogszerűségét vizsgálata először.

a) A panaszos sérelmezte, hogy amikor bírálta a rendőrök eljárását, amiért nem hallgatják ki tanúként, akkor rászóltak a rendőrök, majd amikor ismételt kifogásolta a szerinte nem megfelelő eljárást, a rendőr igazolásra szólította fel.

A jelentések szerint a rendőrök egy bántalmazás miatti bejelentésre érkeztek a helyszínre, ahol megkezdték az érintettek meghallgatását. Az intézkedés során a fenti helyszínen tartózkodott járókelőként a panaszos, aki az intézkedés szakszerűségét többször kétségbe vonta, valamint utasításként közölte, hogy a rendőr végezzen adatgyűjtést, amelynek során hallgassák meg a S. telepen lakó embereket. A rendőrök azon kérdésére, hogy a fenti ügyben rendelkezik-e releváns információval, a panaszos határozott nemmel felelt. A panaszost r. főrm. többször felszólította, hogy ne zavarja az intézkedést, azonban ő ezt figyelmen kívül hagyta, és kiabálva további negatív kijelentéseket tett a rendőrökre. Ezután a panaszost igazolásra szólította fel a r. főrm., aki ennek nem tudott eleget tenni.

Az Rtv. 19.§-a szerint a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható. A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.

A Szabs. tv. 216. § (1) bekezdése szerint aki a rendvédelmi szerv vagy a vámszerv hivatásos állományú tagja jogszerű intézkedésének nem engedelmeskedik, a jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértését követ el.

Utal továbbá a Testület a Rtv. 13. §-ának (1) bekezdésére, ami a rendőr intézkedési kötelezettségéről rendelkezik. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt

észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. A Szolgálati Szabályzat az Rtv. előírásait a következőkkel egészíti ki. A 9. § (1) bekezdése alapján a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy - jogszabály által meghatározott esetekben - helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

A rendőrség intézkedési kötelezettségének vizsgálata során szükséges visszautalni a Testület azon töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – az adott cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

A rendőri és a panaszosi előadások megegyeznek abban, hogy a panaszosra többször is rászólt a rendőr, hogy hallgasson el, és ne zavarja a rendőri intézkedést.

Jelen esetben tehát a panaszos az Rtv. 19. §-ben meghatározott kötelezettségének, a rendőr azon felszólításának, hogy ne zavarja az intézkedést, nem tett eleget, ami megnyitotta annak a lehetőségét, hogy vele szemben a rendőr az Rtv.-ben meghatározott intézkedéseket, közöttük az igazoltatást alkalmazza. Továbbá felvetette annak a gyanúját, hogy a panaszos magatartásával megvalósítja a jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértését, ami az Rtv. 13. §-ra figyelemmel megteremtette a rendőröknek a panaszossal szembeni intézkedési kötelezettségét.

b) Az igazoltatás kezdeményezését az Rtv. széles körben alkalmazható rendőri intézkedési formává teszi az Rtv. 29. §-ában meglehetősen tágan meghatározott alkalmazási körrel, ugyanakkor ezen körön belül is egyértelmű követelmény a konkrét, egyértelmű cél megléte, az intézkedés célhoz kötöttsége.

Az Rtv. 29. § (1) bekezdése szerint a rendőr a feladata ellátása során

a) igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani, valamint

b) az igazoltatott személyt - annak választása szerint - lakcímének, tartózkodási helyének a lakcímet igazoló hatósági igazolvánnyal vagy más alkalmas dokumentummal történő igazolására, vagy a lakcímrre, tartózkodási helyre vonatkozó nyilatkozattételre kérheti fel.

Jelen esetben a rendőrök az elkövetett szabálysértés miatt a panaszossal szemben szabálysértési eljárást kívántak indítani, ahogyan arra utóbb sor is került. Ehhez szükség volt a panaszos adataira, ezért a rendőri intézkedést kezdeményezték vele szemben.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a panaszos személyes adatok védelméhez való joga nem sérült az igazoltatás miatt.

2) A Testület a panaszeljáráás során megvizsgálta a panaszos előállításának jogszerűségét és időtartamának arányosságát, amellyel összefűggésben az alábbi megállapításokat teszi.

a) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök előállították a BRFK X. Kerületi Rendőrkapitányságra, noha kérte, hogy kísérjék haza, mert otthon tudja magát igazolni, illetve jelezte azt is, hogy a lakása nincs kulcsra zárva.

A rendőri iratok szerint a panaszos járókelőként az intézkedés szakszerűségét többször kétségbe vonta, valamint utasításként közölte, hogy a rendőr végezzenek adatkutatást, amelynek során hallgassák meg a S. telepen lakó embereket. A rendőrök azon kérdésére, hogy a fenti ügyben rendelkezik-e releváns információval, határozott nemmel felelt. A r. ftőrm. többször felszólította ezután, hogy ne zavarja az intézkedést, azonban ő ezt a többszöri felszólítást figyelmen kívül hagyta. A r. ftőrm. ekkor igazolásra szólította fel a panaszost, aki ennek nem tudott hitelt érdemlő módon eleget tenni, és nem is akart, mivel az alábbi szavakkal reagált a felszólításra: „nem vagyok köteles magammal vinni a közértbe, különben sem igazoltathat engem, a bűnözőket igazoltassa”. Ezt követően adatai bediktálására szólította fel a r. ftőrm., amelynek szintén nem tett eleget, azt megtagadta.

Az Rtv. 29. § (2) bekezdése szerint az igazoltatott személy köteles a személyazonosító adatait hitelt érdemlően igazolni.

Az Rtv. 29. § (4) bekezdése rögzíti, hogy a személyazonosság igazolásának megtagadása esetén az igazoltatott a személyazonosság megállapítása céljából feltartóztatható, a személyazonosság megállapításának sikertelensége esetén előállítható, ha a személyazonosítás megállapítása más módon nem biztosítható, a személyazonosság megállapítása céljából az igazoltatottól ujjnyomat vehető, az igazoltatotról fényképfelvétel készíthető, továbbá a külső testi jegyek észlelés és mérés alapján rögzíthetők.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontja szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a rendőr felszólítására nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni, vagy az igazolást megtagadja.

A panaszos a beadványaiban maga is előadta, hogy az iratai nem voltak nála, mert csak a közeli boltba szaladt le vásárolni, azokat bediktálni pedig nem akarta nyilvánosság előtt.

Mindezek alapján a jelen esetben a Testület arra a megállapításra jutott, hogy az intézkedő rendőrök megfelelő joggal rendelkeztek a panaszos előállításához.

Mivel ugyanakkor az Rtv. a vizsgált esetre nem kötelező jelleggel, hanem lehetőségként írja elő előállítás alkalmazását, a jogalap meglétén túl a Testületnek azt is mérlegelni kellett, hogy az előállítás megfelelt-e az arányosság követelményének. Az Rtv. 15. § (2) bekezdése ugyanis kimondja: több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással jár.

A konkrét esetben tehát vizsgálni kellett azt, hogy az adott körülmények között szükség volt-e a panaszos előállítására annak érdekében, hogy a panaszos szabálysértési eljárás lefolytatásához szükséges adatait meg tudják állapítani a rendőrök.

A kérdés megítélése kapcsán a Testület azon körülménynek tulajdonított alapvető jelentőséget, hogy a panaszos a rendőrökkel kötekedett, az eljárásuk jogszerűségét a saját előadása alapján is megkérdőjelezte, és végig azt sérelmezte, hogy a rendőrök nem hallgatják meg őket tanúként, noha a bántalmazást megelőző hosszú folyamatról érdemi információval tud szolgálni. Az iratait ugyanakkor nem tudta átadni, illetve azokat bediktálni nem volt hajlandó. A panaszos a szabálysértési fellebbezésével kapcsolatos beadványában maga is leírja, hogy álláspontja szerint nem köteles fennhangon bediktálni az adatait nagy nyilvánosság előtt, az iratai pedig nem voltak nála. Ennek következtében a lakcíme se derült ki a helyszínen, így a rendőrök nem tudták hazavinni sem. Személyazonosságát megállapítani mindezen okok miatt nem lehetet, ami egyébként a panaszos által igényelt tanúmeghallgatásnak is alapvető feltétele lett volna.

A Testület ezért úgy ítélte meg, hogy a helyszínen az intézkedő rendőrök számára már nem volt más olyan rendőri eszköz, amellyel a panaszossal szembeni szabálysértési eljáráshoz szükséges személyi adatokat meg tudták volna ismerni, illetve azok valóságát ellenőrizni tudták volna, így indokoltan kezdték meg a panaszos előállítását.

Mivel tehát az adott intézkedésre kellő jogalap birtokában és indokoltan került sor, a Testület álláspontja szerint az előállítással összefüggésben nem sérült a panaszos személyes szabadsághoz való alapvető joga.

b) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőri intézkedés miatt majd négy órát volt távol a lakásától, ezért a Testület azt is vizsgálta, hogy az előállítás időtartama arányban volt-e az elérni kívánt céllal.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

Az előállítás időtartamáról kiállított igazolás szerint a panaszos előállítása 2012. február 26-án 10 óra 50 perctől 11 óra 40 percig tartott. Az igazolást a panaszos aláírta.

A rendőri jelentések szerint a panaszossal szemben 10 óra 50 perckor kezdték meg az intézkedést, majd előállították a BRFK X. Kerületi Rendőrkapitányság épületében, ahol átvizsgálták a csomagját, majd 11 óra 8 perckor megállapították a panaszos személyazonosságát, és közölték vele, hogy ellene szabálysértési feljelentést tesznek a személyazonosság igazolásával kapcsolatos kötelezettség megszegése miatt is. Kiállították az előállításról szóló igazolást, majd 11 óra 40 perckor szabadon bocsátották. A panaszos ezt követően panasszal élt, amiről a jegyzőkönyvet 12 óra 1 perctől 12 óra 34 percig vették fel.

A jelen esetben tehát a panaszos előállítása 55 percig tartott, amely alatt felszólították igazolásra, majd beszállították a rendőrkapitányságra (kb. 10 perc), átvizsgálták a csomagját, ellenőrizték a személyi adatait a nyilvántartásokban, és a körözési rendszerben, majd kitöltötték a szabálysértési eljáráshoz szükséges iratokat, ezzel kapcsolatban nyilatkoztatták a panaszost, kiállították az Rtv. 33. § (4) bekezdés szerinti igazolást, majd ezek után szabadították.

A fentiek alapján a Testület az elvégzett cselekményekhez viszonyítva nem tartotta indokolatlanul eltúlzottnak a személyi szabadság korlátozásával járó intézkedés időtartamát, a Testület álláspontja szerint az előállítás időtartama – figyelemmel az Rtv. 15. §-ban előírt arányossági követelményre – nem haladta meg az elérni kívánt célhoz szükséges időt.

Mindezek alapján az előállítás időtartama miatt a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga.

4) A panaszos csomagátvizsgálással kapcsolatos kifogásai kapcsán az alábbi megállapításokra jutott a Testület.

A panaszos sérelmezte, hogy a miután előállították a kerületi kapitányságra, ott úgy viselkedtek vele, mint egy köztörvényes bűnözővel, megmotozták, durva stílusban arra kényszerítették, hogy a nála lévő táska tartalmát ürítse ki, az intim személyes dolgaiban turkáltak.

Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés rögzíti, hogy a panaszossal szemben átvizsgálást fogadosítottak az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján.

A kapitányságvezető pedig átiratában előadta, hogy az Rtv. 31.§ (1) bekezdése alapján a panaszos csomagját vizsgálták át.

Az Rtv. 31. § (1) bekezdése szerint akivel szemben személyi szabadságot korlátozó intézkedést fogadosítanak, annak ruházatát a rendőr a támadásra vagy az önvészély okozására alkalmas tárgy elvétele végett, előzetes figyelmeztetés után átvizsgálhatja.

Jelen esetben a panaszossal szemben a rendőrök előállítását, vagyis személyi szabadságot korlátozó intézkedést fogadosítottak, tehát a ruházat- és csomagátvizsgáláshoz volt jogszabályi felhatalmazásuk.

Ugyanakkor mivel az Rtv. lehetőségként szabályozza a ruházat és a csomag átvizsgálását, nem pedig kötelező jelleggel írja azt elő a személyi szabadságot korlátozó intézkedés fogadosításakor, ezért a jogalap meglétéén túl a Testületnek azt is mérlegelni kellett, hogy az intézkedés megfelelt-e az arányosság fentebb már részletezett követelményének.

A konkrét esetben tehát vizsgálni kellett azt, hogy az adott körülmények között szükséges volt-e a ruházat-, illetve csomagátvizsgálás, felmerült-e olyan körülmény, ami az alkalmazását indokolta.

A panaszosi és a rendőri előadásokból az tűnik ki, hogy a helyszínen nem vizsgálták át a panaszos csomagjait, illetve ruházatát, hanem csupán a kapitányság épületében. Ugyanakkor a rendőri jelentések nem tartalmaznak semmilyen olyan többletkörülményt, ami a helyszínen a panaszossal kapcsolatban ne merült volna fel, és ami megalapozta volna annak a gyanúját, hogy a panaszos támadásra vagy önkárosításra alkalmas eszközt tart magánál. Ráadásul a panaszost az épület aulájában helyezték el, nem a fogdán, ezért a csomagátvizsgálása az ilyenkor kötelező letételezés elvégzéséhez sem volt indokolt.

Mindezek alapján a panaszos csomagjainak átvizsgálása a Testület álláspontja szerint a kapitányságon indokolatlan volt, nem felelt meg az arányosság követelményének, így **ennek kapcsán sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.**

5) A panaszos sérelmezte, hogy az intézkedő rendőr nem volt hajlandó megmondani a nevét, és a névkitűzője se volt kint.

A panaszosi előadással ellentétesen a rendőri jelentés azt rögzíti, hogy miután az intézkedő rendőr rászólt a panaszosra, hogy ne zavarja a rendőri intézkedést, a panaszos a rendőr azonosítóját, nevét, beosztási helyét, és rendfokozatát kérte, amire O. M. r. főrm. hallhatóan közölte az adatokat. Ezután a panaszos számon kérte a r. főrm.-től, hogy miért nincs rajta kitűző, mire akként felelt a rendőr, hogy az csak az állomány illetékes parancsnokára tartozik.

Az Rtv. 20. § szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. A rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni.

A szolgálati fellépés módjára vonatkozó szabályokat a Szolgálati Szabályzat 5. §-a tovább részletezi. A jogszabályhely értelmében az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja. Ez a közlés akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.

A Testület a panaszos sérelmei kapcsán rögzíti, hogy önmagában a névkitűző hiánya nem okozza a panaszos alapjogsérelmét, amennyiben a rendőr közölte nevét. Ezen a ponton a panaszos és a rendőrök előadása között ugyanakkor olyan mértékű ellentmondás van, amelyet a Testület a rendelkezésére álló szűkös bizonyítási eszközökkel nem volt képes feloldani, ezért nem tudta megállapítani, hogy a rendőri fellépésre a jogszabályban előírt alakiságok megtartása mellett került-e sor.

Mindezek alapján a Testület a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét nem tudta megállapítani a rendőr azonosításával összefüggésben.

6) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök durva hangnemben beszéltek vele.

A panaszosi előadással ellentétesen a rendőri jelentések azt rögzítik, hogy a panaszossal a rendőrök kultúráltnak, a szakmai etikettnek megfelelően folytattak párbeszédet és válaszoltak kérdéseire. Ezzel szemben a panaszos többször sértő kijelentéseket tett a rendőrökre.

A rendőrök magatartásával kapcsolatban a Testület felhívja a figyelmet az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekre. Az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Az intézkedő rendőröktől – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A jelen esetben a panaszos, illetve az intézkedő rendőrök előadásai oly mértékben vannak ellentmondásban, hogy további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában az ellentmondás nem oldható fel.

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 2. §-ában rögzített előírásokat, ezért a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelmét nem tudta megállapítani.

7) A panaszos sérelmezte továbbá, hogy hiába mondta a rendőröknek, hogy nincs kulcsra zárva a lakása, nem foglalkoztak vele, hanem előállították a kapitányságra.

A rendőri jelentések egyáltalán nem számolnak be arról, hogy a panaszos ezt a tényt jelezte volna a rendőröknek. A kapitányságvezető akként nyilatkozott, hogy a panaszos az előállítást megelőzően nem említette, hogy ne lenne bezárva a lakása, csupán a panaszáról készült jegyzőkönyv felvételekor tett erről először említést.

Az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat nem tartalmaz arra konkrét rendelkezést, hogy milyen kötelezettségei vannak olyan esetben a rendőrnek, ha az intézkedés helyszínén vagy annak közelében vagyontárgy marad őrizetlenül. A Szolgálati Szabályzat mindössze a lakásból való előállítás esetére tartalmaz vagyónvédelmi előírásokat. (A 15. § (1) bekezdése szerint, ha az Rtv. 33-34. §-ai, illetve 37. §-ának b) és c) pontja alapján a személyt a lakásából szállítják el, szükség esetén a lakásban maradó vagyontárgyait a rendőr biztonságba helyezi, tanúk jelenlétében az üresen maradó lakást lepecsételi.)

A Testület emellett hivatkozik az Rtv. 2. §-ban foglalt – fent említett – kötelezettségekre, illetve az Rtv. 17. § (1) bekezdésének előírásaira, miszerint a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

A jelen esetben a felek előadása között feloldhatatlan ellentét mutatkozott tekintetben, hogy a panaszos jelezte-e a vele szemben fellépő rendőröknek, hogy a közelben lévő lakása nincs kulcsra zárva. Ráadásul erősen gyengíti a panaszosi előadás szavahihetőségét a tény, hogy a panaszos maga is elismeri, nem közölte az adatait a rendőrökkel. Erre figyelemmel megkérdőjelezhető az is, hogy jelezte-e a rendőröknek a helyszínen, hogy egyrészt a lakása a közelben van, másrészt azt nem zárta be.

A Testület álláspontja szerint a panaszos saját felelőssége, hogy ha úgy távozik el az otthonából, akármilyen csekély időtartamra is, hogy a lakását bezáratlanul hagyja

Mindezek alapján a panaszos tulajdonhoz való jogának sérelme ezen kifogás alapján nem volt megállapítható.

IV.

A Testület álláspontja szerint fennállt a rendőrség intézkedési kötelezettsége, amely alapján jogszerűen vonták igazoltatás alá a panaszost, ezért nem sérült a panaszos személyi adatok védelméhez fűződő joga. Testület álláspontja szerint az előállítással összefüggésben nem sérült a panaszos személyes szabadsághoz való alapvető joga.

Az alkalmazott hangnem, illetve a szolgálati fellépésre, és a vagyonvédelemre vonatkozó kifogások kapcsán az ellentmondó bizonyítékok miatt a Testület nem tudta megállapítani a panaszos emberi méltósághoz való jogának, a tisztességes eljáráshoz való jogának, illetve tulajdonhoz való jogának a sérelmét.

Ugyanakkor a panaszos csomagjainak átvizsgálása a Testület álláspontja szerint a kapitányságon indokolatlan volt, ezért nem felelt meg az arányosság követelményének, ezért ennek kapcsán sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

Mindezekre tekintettel a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2012. október 17.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes, előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag